

A szellem gyakorlása – A társadalmi élet

Stephen Kaung

Elhangzott az Egyesült Államokbeli Richmondban, 2010. június 6-án.

<https://christiantestimonyministry.com/#/item/2928>

Efezus 4,17-32: „Azt mondom tehát, és bizonnyal mondom az Úrban, hogy ti többé ne úgy járjatok, mint a többi pogányok járnak az ő elméjük hiábavalóságában, el lévén sötétedve gondolkodásukban, elidegenedve az Isten életétől a tudatlanság miatt, mely szívük megkeményedése miatt van bennük; mint akik elfásulva a kicsapongásnak adták magukat, minden tisztátalanság űzésére, kapzsiságból.

De ti nem így tanultátok a Krisztust, ha valóban őt hallottátok és őbenne úgy tanítottatok, mint igazság a Jézusban; hogy vetkeztétek le, ami előbbeni magatok viseletét illeti, az óembert, mely meg van romolva a csalárd kívánságok folytán; és újuljatok meg elmétek szellemében, és öltözzétek fel az új embert, mely Isten szerint van teremtve igazságban és valóságos szentségben.

Ezért levetvén a hazugságot, beszéljétek igazságot, ki-ki az ő felebarátjával; mert egymásnak tagjai vagyunk. Haragudjatok bár, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen haragotokon, és az ördögnek helyet ne adjatok. A lopó többé ne lopjon, hanem inkább fáradozzék, kezeivel munkálván a jót, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. Semmi ocsmány szó a ti szátokból ki ne jöjjön, hanem csak ami jó a hiány építésére, hogy kegyelmet közöljön a hallgatókkal. És ne szomorítsátok meg az Istennek Szent Szellemét, amellyel elpecsételtettetek a váltság napjára.

Minden keserűség, düh, harag, kiáltás és káromkodás kivetessék közületek minden gonosszággal együtt; hanem legyetek egymáshoz szívesek, jószívűek, megbocsátván egy másnak, miképpen az Isten is Krisztusban megbocsátott nektek.”

Kolossé 4,5-6: „Bölcsességgel járjatok a kívülvalók irányában, az alkalmat megvásárolván. Beszédeitek mindig kedves, sóval fűszerezett legyen, hogy tudjátok, miképpen kell minden egyes embernek megfelelnetek.”

Az elmúlt alkalmakkor a szellem gyakorlásáról és a mindennapi életünkről beszéltünk. Tudjuk az Igéből, hogy a szellem gyakorlása mindenre hasznos (1Tim 4,8), mert mind a mostani, mind a következő korszakban való élet ígérete benne van. Most a hangsúlyt a mostani korszak, azaz a jelenvaló élet ígéretére helyezzük, hogy miként nyerhetünk örök életet a szellem gyakorlása révén. A korábbiakban már foglalkoztunk a szellem gyakorlása és a személyes élet, a családi élet, valamint a gyülekezeti élet összefüggéseivel. Ma pedig a szellem gyakorlása és a társadalmi élet vonatkozásait szeretnénk megvizsgálni.

Abban a pillanatban, amikor erre a világra születünk, részévé válunk ennek a világnak. Nem vagyunk magunkra hagyatva, hiszen ott van a családjunk, a szüleink, a testvéreink, és velük gyakoroljuk a társas életet. Majd iskolába megyünk, ahol osztálytársaink, barátaink lesznek, majd miután elvégeztük az iskolát és belépünk a társadalomba, kollégák, szomszédok és megint csak a barátaink vesznek körül. Mindez azt jelenti, hogy társas lények vagyunk. A környezetünkben mindig vannak emberek, és emberek között élünk, így tapasztaljuk meg a társadalmi életet.

Amikor pedig hiszünk az Úr Jézusban, valami egészen rendkívüli dolog történik: beleszületünk Isten családjába – és ennek következtében a személyes, társas és családi életünkhöz még valami adódik, ami nem más, mint a gyülekezeti élet. Krisztus testének tagjává válunk. És a

szellemi életnek, Isten életének, Krisztus bennünk lévő életének olyan bensőségességét, olyan egységét, olyan közelségét tapasztaljuk meg egymással, hogy a gyülekezeti élet kezdi a társadalmi életünk helyét elfoglalni.

Hadd magyarázzam el! Hogyan éltünk ebben a világban azt megelőzően, hogy Krisztus az életünkbe költözött? Még akkor is, ha azt találjuk, hogy minden ember különböző, egyvalami mégis közös mindannyiunkban: az az élet, melyet szüleinktől kaptunk, Ádámtól származik. Ez bukott élet, bűnös élet, a hústest élete, és ezért énközpontú. Ilyen annak az életnek a természete, melyet szüleinktől kaptunk, és mi ezáltal az élet által élünk a földön. Legyen szó akár a személyes, akár a családi vagy a társadalmi életünkről, mindet ezáltal a természetes élet által éljük. Isten Igéje szerint azonban az a fajta társadalmi élet, melyet hitetlenekként éltünk, nem olyan, amelyet Isten szeretné, hogy éljünk.

Az Efezus 2,1-3-ban ugyanis ezt olvassuk: „Titeket is együtt megelevenített, mikor meg voltatok halva vétkeitekben és bűneitekben, melyekben egykor jártatok e világ(korszak) folyása szerint”. Hogyan jártunk tehát a világban? E világkorszak folyása, azaz e világ szokása szerint. Sőt, ennél rosszabb, mert Pál apostol úgy folytatja, hogy „a levegőben levő hatalomnak, az engedetlenség fiaiban most működő szellemnek fejedelme szerint” jártunk. Külsőleg a világ szokása szerint jártunk, de valójában a levegőben lévő hatalomnak, az engedetlenség fiaiban most működő szellemnek fejedelme szerint jártunk, aki nem más, mint az ellenség, a Sátán, aki a világot irányítja. Tehát lehet, hogy külső látszat alapján e világ szokása szerint jártunk, de valójában a Sátán parancsa szerint jártunk.

Ezért mondja, hogy „akik között mi is mindnyájan forgolódtunk egykor a mi testünknek kívánságaiban, mikor testünknek és gondolatainknak akarátát cselekedtük, és természetnél fogva haragnak gyermekei voltunk, mint a többiek”. Ezek voltunk tehát mi, ez az, ahogyan magunkat viseltük ebben a világban a társadalmi életünkben.

Az Efezus 4-ben pedig ezt olvassuk: „járnak az ő elméjük hiábavalóságában”. Korábban bármit kigondoltunk, aszerint cselekedtünk. El lévén sötétedve gondolkodásunkban (18. v.) sötétségben jártunk. „Elidegenedve az Isten életétől a tudatlanság miatt, mely szívük megkeményedése miatt van bennük” – tehát nem volt bennünk Isten élete. És így folytatja, 19. vers: „mint akik elfásulva a kicsapongásnak adták magukat, minden tisztátalanság űzésére, kapzsiságból.” Így éltünk tehát korábban a világban.

De amint hittünk az Úr Jézusban, valami gyökeres változás történt bennünk. Ezért azt mondja, 20. vers: „De ti nem így tanultátok a Krisztust.” Amikor Krisztus Jézus lakozást vesz bennünk, gyökeres változás történik bennünk, mert ez a bennünk lévő élet más: többé nem Ádám élete, hanem Krisztusé; többé nem földi, hanem mennyei; többé nem hústesti, hanem szellemi. Most, hogy már Krisztus élete van bennünk, hogyan fogunk élni ebben a világban? Élhetünk tovább ugyanúgy, mint azelőtt – azaz továbbra is a saját életünk, önmagunk által, úgy ahogy mi gondolkodunk; úgy, ahogy mi akarjuk; énközpontúan? Nem! Ha befogadtuk Krisztus életét, az ebben a világban való járásunknak is gyökeresen meg kell változnia.

Emlékezzünk arra, hogy amikor Izrael fiai rabszolgák voltak Egyiptomban, az Úr a páskabárány által szabadította meg őket, de ugyanakkor azt parancsolta nekik Isten, hogy kenjék a bárány vérét az ajtófélfára, majd gyűljenek össze bent a házban, és fogyasszák el a bárány húsát. Miközben azonban ezt teszik, legyen rajuk a sarujuk, övezzék fel magukat, és tartsák kezük ügyében a holmijukat, készen arra, hogy elhagyják Egyiptomot. Ugyanazon az éjszakán tehát Izrael fiai kivonultak Egyiptomból, sőt, az Úr átvezette őket a Vörös-tengeren, hogy ne is lehessen visszatérés.

Korábban a fáraó tulajdona voltak, őt szolgálták, de immár kijöttek Egyiptomból, és be lettek merítve tulajdonképpen Mózesbe (lásd: 1Mózes 12-14. fejezet).

És testvérek, pontosan ugyanez történt velünk is, hívőkkel. Amikor hittünk az Úr Jézusban, nem csak az történt, hogy megbocsáttattak a bűneink, és megmenekültünk az örök haláltól. Nem! Hanem az is, hogy nem maradunk többé Egyiptomban; ki kell mennünk Egyiptomból azonnal! Nem másnap, nem egy hónappal, nem egy évvel később, hanem azonnal és örökre. Ha megmenekültünk az örök haláltól, többé nem maradhatunk – szellemi értelemben – a világban.

A Kolossé 1-ben azt olvassuk, „[Isten] kiszabadított minket a sötétség hatalmából, és áthelyezett az ő szerelmes Fiának országába”. Tehát amikor megmenekültünk a bűntől és a haláltól, ugyanakkor ki is lettünk szabadítva a világból. Isten kivett minket a sötétségnek ebből a világból, és áthelyezett az Ő szeretett Fiának királyságába. Ide tartozunk tehát most.

És ez az oka annak, hogy amikor hiszünk az Úr Jézusban, be kell merítkeznünk. Különben valaki így gondolkozhatna: „Üdvösségem van, Krisztus élete van bennem, és örök életem van. Miért kellene bemerítkeznem? Nem a víz mossa le a bűneimet.” Ez azonban helytelen hozzáállás, hiszen parancsunk van arra, hogy bemerítkezzünk (Csel 2,37-38; Mt 28,19), ez ugyanis a mi tanúbizonyságunk válaszképpen arra, amit Isten elvégzett: Átvitt minket ebből a világi királyságból Krisztus királyságába (Kol 1,13). A bemerítkezésben tehát hittel reagálunk annak nyilvános megvallásával, hogy Krisztusba merítkeztünk be (Róma 6,3). Lemerülünk a víz alá, hogy kinyilvánítsuk, amiképpen eltemettük a bemerítkezés vizébe, úgy lett az óemberünk halálba adva és eltemetve (Róma 6,4a, 6a); és amikor feljövünk a bemerítkezés vizéből, azt nyilvánítjuk ki, hogy feltámadtunk az élet megújulásában Krisztus Jézusban (Róma 6,4b). A bemerítkezés tehát ezt jelenti – teljesen új és más közegbe kerültünk; saját magunkból és a világból át lettünk helyezve Isten szeretett Fiának életébe és királyságába. Amikor tehát megmenekülünk, gyökeresen megváltozik a helyzetünk, ami a a világhoz fűződő kapcsolatunkat illeti.

Emlékeztek, hogy a mi Urunk, Jézus imádságában a János ev. 17. fejezetében, melyet Jézus főpapi imájának nevezünk, az Úr Jézus az Övéiért imádkozik; és ebben az imában a világ négy különböző aspektusáról tesz említést.

1) Az első a 6. versben található: „Megjelentettem a te nevedet az embereknek [Jézus tanítványainak], akiket nekem adtál a világból”. Más szóval, ezt a verset magunkra alkalmazva, azt látjuk, hogy Isten kiszabadított minket a világból, és Krisztusnak adott bennünket. Mit jelent ez a kifejezés, hogy „a világból”? Azt jelenti vajon, hogy többé nem vagyunk itt a földön? Nem, a „világ”-nak fordított görög szó itt a *kozmosz*. Ez a Sátán által megszervezett világrendet jelenti, aki ennek a világnak az összes különböző oldalát vagy aspektusát egyetlen hatalmas rendszerré szervezte. És ezzel a rendszerrel – mely nem más, mint a világ, ahogyan ma ismerjük – Isten ellensége ellene akar szegülni Istennek és az Ő céljának. De hála legyen Istennek, hogy kiszabadított minket a sötétségnek ebből a *kozmoszából*. Ezért nem vagyunk többé részei ennek a világrendnek.

2) A 11. versben az Úr Jézus így imádkozik: „És nem vagyok többé a világban [mert hamarosan el fogja hagyni], és ezek [a tanítványok] a világban vannak”. Azaz, mi, akik hiszünk az Úr Jézusban, habár ki lettünk szabadítva a világrendből, még mindig itt vagyunk a világban. Mit jelent a világnak fordított szó? Egyszerűen a Földet és mindazok összességét jelenti, amit Isten csak teremtett. A 24. Zsoltár 1. versében látjuk ezt a gondolatot: „Az Örökkévalóé a föld és teljessége, a világ és a benne lakók (IMIT ford.). A héber versforma gyakran használ ismétlést a hangsúly kifejezésére. Ezért a „föld és annak teljessége” valamint „a világ és a benne lakók” pontosan ugyanazt jelentik. Azt tudjuk meg tehát Jézus imádságából, hogy a világnak van egy másik

aspektusa – a Föld és mindazok, akik a Földön élnek. Ebből a szempontból tehát mi még mindig a világban vagyunk, még nem ragadtattunk el innen.

3) A világ harmadik aspektusát a 14. versben látjuk: „Én nekik adtam a te igédet, és a világ meggyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint én nem vagyok a világból való.” Bár ki lettünk szabadítva a *kozmoszból* – a világrendből –, kétségkívül továbbra is a világban élünk, de mégsem vagyunk a világból valók. Ugyan továbbra is a Földön élünk, és annak ellenére, hogy a Sátán továbbra is az ő világrendjének istene, illetve fejedelme, és bizonyos értelemben továbbra is a világ dolgai vesznek körül bennünket, mi mégsem a világból valók vagyunk. Más szóval, nem tartozunk ehhez a világhoz. Ezt a világot ennek a világnak a dolgai képviselik, ahogyan azt az 1János 2,15-17-ben látjuk: „Ne szeressétek a világot, se azokat [a dolgokat], melyek a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, nincsen abban az Atyának szeretete; mert minden, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és a vagyon kérése, nem az Atyától való, hanem a világból van.” Mi, akik Krisztus életével rendelkezünk, nem a világból valók vagyunk. Továbbra is a világban vagyunk, de nem tartozunk hozzá, mert a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel (Jakab 4,4).

4) A negyedik aspektus a 18. versben található: „Mint engem elküldöttél a világba, én is elküldöm őket [a tanítványait] a világba”. Igen, ki lettünk szabadítva a Sátán világrendjéből; igen, még mindig a világon élünk; igen, nem vagyunk a világból valók; és igen, most azt is megtudjuk, hogy el lettünk küldve a világba, épp ahogyan Isten is elküldte Krisztust a világba. Azaz, amikor mi ma kimegyünk a világba, amögött határozott cél húzódik. Nem azért megyünk, mert a világ barátja szeretnének lenni, hanem azért, mert bizonyosságot akarunk tenni a világnak a mi Urunkról, Jézusról.

Tehát, onnantól fogva, hogy hiszünk az Úr Jézusban, a társadalmi életünk gyökeres változáson megy keresztül. Korábban a világ a barátunk volt, és vágytunk a világgal való barátságra. De miután megmenekültünk, hatalmas változás következik be az életünkben. Továbbra is ezen a világon élünk, míg az Úr el nem visz minket innen, de nem tartozunk ehhez a világhoz. Nincs közünk hozzá. De ez nem tesz minket antiszociálissá – erről egyáltalán nincs szó! Hiszen továbbra is parancsunk van arra, hogy menjünk ki a világba és tegyünk bizonyosságot az Úr Jézusról, legyünk róla szóló bizonyosság, azért, hogy kimenthessük azokat, akik halottak a bűneikben és törvényszegéseikben. Ez kell tehát, hogy a világhoz való mostani hozzáállásunk legyen. És mivel Isten ilyen pozícióba helyezett minket, minek kell lennie a mi válaszuknak erre?

Isten már kivett bennünket ebből a világból; élhetjük-e akkor továbbra is ugyanazt az életet ebben a világban, mint amit a világi emberek élnek? Vágyakozhatunk-e továbbra is ugyanaz után az élet után? Mi fog történni, ha ezt tesszük? Jakab apostol azt írja a levelében, 4. fejezet, 4. vers, hogy ha barátokozunk a világgal, ellenségei leszünk Istennek. A 2Korinthus 6-ban azt olvassuk, hogy nincs (meg)egyezés, nincs közösség, nincs egység azok között, akik a világozóságban vannak és akik a sötétségben vannak; azok között, akiknek életük van és akiknek nincs életük; azok között, akik Krisztusban vannak és akik nem Krisztusból valók. Egyáltalán nincs és nem is lehet semmilyen közösség a kettő között.

Testvérek, úgy érzem, ez nagyon alapvető dolog. Ha valaki valóban követni akarja az Urat, látni fogja, hogy ezen az úton kell járnia a világban. Idézzük fel, hogy a mi Urunk Jézus, amikor ebben a világban volt, hogyan élt. Eljött ebbe a világba, úgy élt emberként, ahogyan mi is, de egész élete során a benne lévő isteni élet szerint élt. Életének alapelve ez volt: „Az én Atyám akarata.” Nem a természetes élete szerint élt, hanem az én megtagadásának az útján járt, felvette a keresztet napoként, és követte Istent, az Atyát. Ezen az úton kell nekünk is járjunk.

Tehát, testvérek, miután megmenekültünk, gyökeres változásra van szükség a társadalmi életünkben. Gyakorlatilag a gyülekezeti élet veszi át a társadalmi élet helyét. Nem kizárólagosan persze, hiszen ki lettünk küldve a világba, hogy bizonyosság legyünk a számára, de úgy gondolom, hogy nem Isten akarata az, hogy még mindig barátságra törekedjünk a világgal, az ugyanis azt jelentené, hogy ellenségei leszünk Istennek.

Hogyan tudjuk legyőzni a világot? Hiszen a világ és a világ dolgai nagyon csábítóak. Az 1János 2,14-ben azt olvassuk: „Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje megmarad bennetek, és legyőztétek a gonoszt.” A gonoszt és ezt a világot az Isten Igéje által lehet legyőzni. Mert az Isten Igéjéből tudjuk meg, hogy mi ez a világ valójában; hogy ez az egész csak megtévesztés. És az egyetlen módja, hogy az ellenség megtévesztésén átlássunk, az az Isten Igéje. Ha pedig Isten Igéje lakozik a szívünkben, akkor rendelkezünk a bölcsességgel, ítélőképességgel (tisztánlátással), sőt az erővel is ahhoz, hogy legyőzzük a világot és a gonoszt, aki a világot irányítja.

Amikor az Úr Jézus harmincéves volt, Bemérítő János bemerítette Őt, majd a Szent Szellem kivezette a pusztába, ahol az ellenség megkísértette. Ebben a három feljegyzett kísértésben benne foglaltatott mindaz a kísértés, ami csak az embert érheti. A Sátán ugyanis ennek a világnak a dolgait használta fel – „a test kívánságát, a szem kívánságát és az élet kérést” – hogy Jézust megkísértse. De azt látjuk, hogy az Úr Jézus mindezek felett a kísértések felett győzedelmeskedett az Isten Igéje által. Nem próbált vitatkozni a Sátánnal, nem érvelt vele, hanem csak idézte a megfelelő igeszakaszt, amely ott volt elraktározva a szívében. És Isten Igéje által győzedelmeskedett.

Tehát, testvérek, különösen a fiatalok, kérek, jól figyeljétek! Az egyetlen módja annak, hogy legyőzzük a világot, ha Isten Igéjét elraktározzuk a szívünkben, és legyőzzük az ellenséget Isten Igéje által.

Szomorú, de sok hívő ma tudja ugyan, hogy helyzetét tekintve ki lett szabadítva a világból, de a tapasztalat szintjén olyanok, mint Izrael fiai. Isten megszabadította őket Egyiptomból, de amikor a pusztaságban próbára lettek téve, kiderült, hogy a szívükben továbbra is Egyiptom után vágyakoznak, és azokat a finom ételeket és fűszereket kívánják, melyekben ott volt részük (4Móz 11,4-5). És emiatt a folytonos sóvárgás miatt az egész nemzedék elhullott a pusztában, és nem örökölhették a nekik ígért földet, az örökségüket a hitelenségük miatt (Héb 3,15-19). Isten népét ugyanez a veszély fenyegeti ma is. Isten kiszabadított minket ebből a világból, de ha a szívünkben továbbra is a világ, a világ dolgai felé fordulunk, lehet, hogy nem fogjuk tudni örökölni az örökségünket Krisztusban, aki az Ígéret földje a mi számunkra. Isten egy királyságot ígért nekünk, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökséget, amely a mennyben van fenntartva számunkra, akik hiszünk (1Pt 1,3-4). És csak azok, akik olyanok, mint Józsué és Káleb – akik más szelleműek voltak – képesek belépni a nekik megígért földre.

Miután tehát hittünk az Úr Jézusban, testvérek, gyökeres változásnak kell bekövetkeznie az életünkben. Lehetséges, hogy egyesek azt mondják, ennyire antiszociálisnak kellene lennünk? Hiszen azok a korinthusi hívők is, akikről Pál első korinthusi levelében szó van, világi társadalmi életet éltek – az ugyanis akkoriban a bálványtemplomban zajlott. Ott voltak a legfinomabb ételek, az volt a legjobb időtöltés ott a templomban. Annyira vágyakoztak erre a társasági életre, hogy kimagyarázták, és azt mondták, „hát, nekünk egy Istenünk van, és a hitetleneknek ezek a bálványai nem istenek. És ha nem istenek, akkor nyugodtan elmehetünk a templomba, és megehetjük az ottani ételt, mert az semmit sem jelent”. De azoknak, akiknek gyenge volt a lelkiismeretük, ez a botlását okozta, ezért Pál apostol azt írta nekik: „ha azzal, hogy húst eszem, még ha törvényszerűen tenném is, de ezzel botlásba vinném a testvéreimet, nem fogom megenni a bálványoknak áldozott

ételt, mert az nem lenne szeretet” (lásd 1Kor 8). Tehát látjátok, ez nagyon természetes érzés Isten népe között, hogy sokan továbbra is vágynak a társadalmi életre, ragaszkodnak hozzá.

Isten nem akar bennünket megfosztani a társas élettől, hiszen társas lények vagyunk, de azt akarja, hogy ezt a gyülekezeti életre cseréljük fel. Ez a fajta társas élet sokkal magasabb rendű, mert szellemi síkon zajlik. De ami a világot illeti, a világhoz való egyetlen kötődésünk az, hogy okkal lettünk kiküldve a világba, ez az ok pedig az, hogy Krisztusról tanúskodjunk, és bizonyosságot tegyünk a megváltásról azoknak, akiket még fogva tart a Sátán világrendje.

Legutóbb arról beszéltünk, hogy a keresztyéknél a barátságot felváltja az egymással való közösség, mert a barátság az ember természetes életén alapszik, míg a keresztyének egymással való közösségének a szellemi élet, Krisztus élete az alapja, mely azok között van, akik hittünk az Úrban. De az Igében találunk példát egy másfajta barátságra. Emlékeztek, hogy Isten Ábrahámot a barátjának nevezte. Ábrahám Isten barátja volt, akivel Isten beszélgetett. És Isten Mózesrel is barátjaként bánt, és úgy szólt hozzá, mint barátjához. És amikor az Úr Jézus a földön volt, a tanítványait többször is a barátainak hívta. A Lk 12,4-ben például azt mondja, „Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak”. Majd a Jn 15-ben ismét barátainak mondja tanítványait: „Titeket már nem mondalak rabszolgáknak, mert a rabszolga nem tudja, mit művel ura; hanem barátaimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek.” És furamód, még Júdást is a barátjának nevezte, mert a Mt 26,50-ben, amikor Júdás odamegy, hogy megcsókolja őt, Jézus azt mondja neki: „Barátom, miért jöttél?” János pedig, amikor már idős volt, és a 3Jánost írta, egy helyen az mondja (14. v.): „Köszöntenek barátaid. Köszöntsd te is barátainkat név szerint.”

Tehát testvérek, van szó barátságról az Igében. De ez nem a világgal való barátság, hanem ez annál sokkal magasabb rendű. Olyan, mint amikor a nagyobb lehajol a kisebbhez, mint például, amikor Isten lehajolt, hogy Ábrahámmal és Mózesrel beszéljen, és barátaiává fogadja őket. Hasonlóképpen az Úr Jézus is magához fogadta a tanítványait, és a barátainak nevezte őket, és feltárta előttük a szívét. Ugyanígy, Ő a bűnösök és vámszedők barátja, sőt, még ellenségeit is barátjának nevezte (lásd ismét a Mt 26,50-et). Az ilyen magatartás a kedvesség, a kegyelem és a szeretet erényeit mutatja meg nekünk, és ezt a fajta barátságot szentesíti a Biblia.

Végül pedig, ne feledjük, hogy itt a földön élve megvan a magunk személyes élete is, ami nagyon fontos. Nem feledkezhetünk meg róla, és nem rejtőzhetünk el a tömeg közé vegyülve. Megvan a családi életünk, megvan a gyülekezeti életünk, megvan a társadalmi életünk, és az élet ezen az aspektusai mind megkövetelik, hogy betöltsük őket, olyannyira, mintha minden időnköt igénybe akarnák venni – nekünk pedig csak huszonnégy óránk van egy nap! És ebből pihenésre, alvásra is kell időt szakítanunk. Hogyan lehetünk képesek kiegyensúlyozott keresztyén életet élni úgy, hogy mindezeknek eleget tegyünk?

Emlékszem, amikor még Kínában éltem, olyannyira a gyülekezeti életre fektettük a hangsúlyt, hogy minden este voltak összejöveteleink – és emiatt elhanyagoltuk a családjunkat. Ez valós problémánk volt Kínában. Amikor azonban Amerikába jöttem, épp ellenkező helyzetet figyeltem meg. Ebben az országban sok keresztyén a gyülekezeti életet áldozta föl a családi élet kedvéért. A családi élet nagyon sokat követel az embertől, különösen ebben az országban. Nem csak az iskola, hanem az iskolán kívüli foglalkozások is nagyon sok időt követelnek, és a szülők úgy érzik, hogy ki kell szolgálni a gyerekeiket, szállítani kell őket, és így a gyerekek fontosabbá válnak, mint Krisztus, azaz, a családi élet fontosabbá válik, mint a gyülekezeti élet. Ez éppen az ellenkezője annak, amit Kínában tapasztaltam.

Nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy mennyire nehéz helyesen felosztani az időnket földi életünk e területei között. Ezért is olyan fontosak a Kolossé 4-ben található szavak: „bölcseességgel járjatok”. Bölcseességre van szükségünk a világ szeme előtt való járáshoz, és ahhoz, hogy áron is megvegyük a kínálkozó alkalmakat. Bölcseességre van szükségünk ahhoz, hogy miként tudjuk legjobban kihasználni az időnket, hogy ne pazaroljuk el, hanem Isten Igéje szerint használjuk fel.

Testvérek, tudom, hogy nagy szükségünk van a bölcseességre. Ha pedig bölcseességre van szükségünk, a Jakab levelében azt olvassuk, hogy imádkozzunk hittel, nem kételkedve, és Isten meg fogja adni nekünk a szükséges bölcseességet, hogy elvégezhessük a tőlünk elvárt különféle kötelességeinket és feladatainkat. Azt mondom tehát, testvérek, hogy oda kell mennünk az Úrhoz imádságban egyen-egyenként, mert senki más nem döntheti ezt el helyettünk. Ha helyesen akarunk élni mostani földi életünk eme négy területén, akkor folyamatosan az Élet, Krisztus élete által kell élnünk ezeket. Legyen szó akár a személyes, akár a családi, akár a gyülekezeti vagy a társas életünkről, azt mindig Krisztus élete által kell élnünk, és nem a természetes életünk szerint. Ez bizonyosan elengedhetetlen.

Mármost, ha ez igaz, akkor hogyan oszthatjuk fel helyesen az időnket úgy, hogy Isten számára elfogadható legyen? Ehhez van szükség arra a bölcseességre, amellyel alapból nem rendelkezünk, és emiatt nem leszünk egyensúlyban. Egyedül Istené a bölcseesség, és tudjuk, hogy Ő minden bölcseesség forrása. Ezért imádkoznunk kell, és kérnünk az Urat, hogy mutassa meg nekünk, hogyan használjuk fel az időnket, hogy be tudjuk tölteni mindegyik területen a felelősségünket. És ha imádkozunk és hiszünk, az Úr meg fogja mutatni nekünk. Észre fogjuk venni, hogy ez nem valami kőbe vésett dolog, nincs mindenki számára érvényes szabály. Nem mondhatom azt nektek, hogy fordítsatok öt órát erre, két órát arra, egy órát meg amarra. Nem! Ezt senki más nem döntheti el a számunkra. Ugyanakkor, amint növekedünk az Úrban, ez változni is fog az adott szükségletnek megfelelően a Szent Szellem vezetése alatt. Erre tehát nincs törvény, nincs kőbe vésett szabály, hanem ez olyasmi, ami folyamatosan változik. Ahogy keressük az Urat ebben a dologban, Ő meg fogja mutatni, hogyan osszuk be az időnket.

Figyeljük meg, hogy az Úr Jézus, amikor tizenkét éves volt, elment a templomba, és a törvény fia lett. Érezkelni kezdte szellemében, hogy ez az Ő feladata, hogy az Ő mennyei Atyjának a dolgaival törődjön. Amikor tehát a szülei hazaindultak, a templomban maradt, és három nappal később találtak rá. Annyira aggódtak érte a szülei, de az Úr megkérdezte, „Miért aggódtatok? Én a törvény fia vagyok, és nekem Atyám dolgaival kell foglalkoznom”. De mit tett, vajon maradt tovább a templomban, és megtagadta, hogy hazamenjen? Nem, hanem engedelmeskedett földi szüleinek, és hazament velük (Lk 2,41-51).

Más szóval, pontosan tudta, hogyan használja fel azt az időt, melyet mennyei Atyja itt a földön rábízott. Kiskorúként, bár szíve szerint a templomban maradt volna, szellemében érezkelte, hogy az a helyes, ha hazatér a szüleivel, és engedelmeskedik nekik. És azt látjuk, hogy harmincéves koráig otthon is maradt. Miért? Valószínűleg azért, mert József, aki jóval idősebb lehetett Máriánál, korán meghalhatott, és elsőszülöttként Jézusnak kellett a család megélhetéséről gondoskodnia. Az ácsnak nevezték, tehát valószínűleg mintaács lehetett. Vajon időpocsékolás volt ez? Nem, hiszen amikor felelősséget vállalt a családjáért, azzal ugyanúgy Istent szolgálta. Majd amikor harmincéves lett, és a testvérei valószínűleg addigra felnőttek, a családja iránti felelőssége véget ért. Ekkor előléphetett, és teljesen a nyilvános szolgálatnak szánta Magát. De még így is, amikor a kereszten függött, gondoskodott földi anyjáról, és tanítványára, Jánosra bízta őt (Jn 19,26-27).

Látjátok tehát, testvérek, hogy amikor az Úr Jézus a földön volt, tudta, hogyan használja fel az idejét. Valahányszor mennyei Atyja azt akarta, Jézus könyörületes volt az emberekkel, és mivel

folyamatosan prédikált és szolgált nekik, szinte enni sem volt ideje. És habár mondta a tanítványainak, hogy pihenjenek is, Ő maga hajnalban fölkel, hogy kimenjen a pusztába imádkozni. Ő jól tudta, hogyan ossza be az idejét ahhoz, hogy elvégezhesse mindazt, amit mennyei Atyja rábízott. Azt látjuk tehát ebből, hogy ahogy Jézus számára, úgy követői számára sem statikus ez a dolog, hanem élő.

Hiszem, hogy ha kitérjük a szívünket Isten előtt, meg fogjuk ismerni, mi a mi helyzetünk a világban – ami nem más, mint hogy Krisztus bennünk lévő élete által élünk. És amikor csak szükséges, Atyánkhoz jövünk, és bölcsességet kérünk Tőle, és Ő hűségesen meg fogja mutatni, mit és hogyan cselekedjünk földi életünk e négy legfontosabb területén. Ez szellemi élet kérdése – nem a törvényé, hanem a kegyelemé. És ha így járunk el, akkor békességünk lesz a szívünkben.

Testvérek, ne feledjük tehát, hogy a szellem gyakorlása elengedhetetlen szükségszerűség. Nem leszünk képesek a szükséges bölcsesség megszerzésére, ha nem gyakoroljuk a szellemünket és nem imádkozunk. És nem leszünk képesek megtapasztalni az életnek ezeket a területeit olyan módon, ahogyan Isten akarja, ha nem a Krisztus bennünk lévő élete által élünk. Amiképpen Pál apostol mondta: „Számomra az élet Krisztus”. És ez a szellem gyakorlásának az eredménye. Segítsen ebben az Úr mindnyájunkat!